

РЕШЕНИЕ

№ 3127

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1143** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение № 283437/22.11.2019 г., постановено по НАХД № 3814/2019 г. на СРС, 4-ти състав, с което е изменено наказателно постановление № 23-002233/11.2.2019 г., издадено от директор на дирекция „Инспекция по труда“, С.-област, с което му е наложена уществена санкция в размер на 3 000, на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във връзка с чл. 413, ал. 2 КТ, за нарушение на чл. 8, ал. 1, вр. ал. 3 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/. СРС е изменил НП относно размера на наложената санкция – от 3000 лв. на 1500 лв.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, издадено при съществени процесуални нарушения. Не е установено към кой точно момент е поставено процесното съоръжение, за да може да се направи извод за приложимата правна норма. Липсва пълно описание на обстоятелствата. Липсва конкретизация за нарушение на норми, задължаващи работодателя във връзка със специфичните за тази дейност изисквания за безопасност. Не е обсъдено възражението, че самата платформа не е оборудване по смисъла на § 1, т. 4 ДР на Наредба № 7.

Ответникът – дирекция „Инспекция по труда“, С. област, оспорва жалбата. Моли да се остави в сила обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

По основателността на касационната жалба:

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила. Решението е постановено в съответствие с приложимите материално-правни норми.

СРС правилно и обосновано на събраните по делото доказателства е достигнал до извод, че е извършено нарушение на здравословните и безопасни условия на труд. На първо място, съдът намира за неоснователно твърдението, че е необходимо да се изследва въпросът към кой момент е поставено съоръжението.

Съгласно чл. 413, ал. 2 КТ (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., изм. - ДВ, бр. 25 от 2001 г., в сила от 31.03.2001 г., изм. - ДВ, бр. 48 от 2006 г., в сила от 01.07.2006 г., изм. - ДВ, бр. 108 от 2008 г., изм. - ДВ, бр. 58 от 2010 г., в сила от 30.07.2010 г.) Работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.

Следователно, за да е съставомерно административното нарушение, е достатъчно установяване наличието на неизпълнение на задълженията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Безспорно по делото е установено и момента, в който е установено нарушението- при проверка на 7.12.2018 г., касаторът, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 2 ДР на ЗЗБУТ, е използвал самоделна метална платформа с дъсчена обшивка, прикрепена към фасадата на обекта, за която не се установява да отговаря на изискванията за здравословни и безопасни условия на труд.

Следващият спорен въпрос е дали посоченото съоръжение представлява оборудване по смисъла на § 1, т. 4 ДР на Наредба № 7, съгласно който работно оборудване е всяка машина, апарат, инструмент, инсталация, устройство, уредба или съоръжение, използвани при работа. Съгласно § 1, т. 5 ДР на Наредба № 7 „използване на работно оборудване“ е всяка дейност, свързана с работното оборудване, като пускане, спиране, експлоатация, транспортиране, ремонт, изменение, обслужване, поддържане и почистване.

Установените факти от СРС са следните, а именно – че описаната по-горе платформа е била самоделна, направена от „частно лице“ и по приятелска препоръка, без за нея да са установени каквито и да било разрешителни документи; с него боравели

работници/служители, без да са им дадени каквито и да било инструкции и указания за работа и безопасност. Установено е също така, че в рамките на работното време на служителя – барман К. Г. М., в ранните часове на 7.12.2018 г., той се е заел да вдигне и прибере тази платформа към фасадната стена. При извършване на тези действия са се скъсали стоманените въжета, придържали платформата и тя затиснала М., който бил транспортиран и оставен за лечение в болнично заведение.

Предвид така установеното съдът намира, че процесното съоръжение, доколкото е използвано при и по време на работа от св. М., то същото отговаря на изискванията на цитираното по-горе легално определение за оборудване. Налице е и фактическият състав на цитирания по-горе § 1, т.5 - използване на работно оборудване, видно от установеното.

С така установените деяния работодателят – касатор е поставил работниците/служителите, които се установи, че са използвали оборудването на случаен принцип, в такова положение, че е застрашил здравето и безопасността на работещите по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗЗБУТ, а в конкретния случай се е стигнало и до официално установена трудова злополука. С оглед на изложеното съдът намира, че се установява наличие на нарушение на изискванията за безопасни и здравословни условия на труд, поради което и са налице предпоставките на чл. 413, ал. 2 КТ, за да се наложи имуществена санкция на касатора. С решението на СРС тя е определена към минимума.

С оглед на изложеното, съдът счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

По разноските. Предвид установения изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН в полза на ответната страна следва да бъдат присъдени разноски, които представляват юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство. На основание чл. 63, ал.5 ЗАНН, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. чл. 27ж Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът намира, че следва да се присъди такова в размер на 80 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 283437/22.11.2019 г., постановено по НАХД № 3814/2019 г. на СРС, 4-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Инспекция по труда“, С. област, 80 лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

